



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. J. S.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Bednářem, advokátem se sídlem Mikovcova 7, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2004, č. j. FŘ-5256/13/04, o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Ca 33/2005 - 33,

**t a k t o :**

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Ca 33/2005 - 33, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

### **O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2004, č. j. FŘ-5256/13/04. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 6 (dále jen „správce daně“), ze dne 24. 11. 2003, č. j. 271473/03/006521/7187, jímž byla stěžovateli za zdaňovací období 3. čtvrtletí 1998 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 200 007 Kč.

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že městský soud pochybil, pokud se v rozporu s důkazním materiálem ztotožnil se závěry finančních orgánů obou stupňů, dle nichž stěžovatel neprokázal přijetí zdanitelného plnění od M. H. na základě zprostředkovatelské smlouvy uzavřené dne 15. 12. 1997. Městský soud v napadeném rozhodnutí (ve shodě s názorem žalovaného) konstatuje, že v den uvedený na faktuře č. 04/98 a č. 012/98 jako datum uskutečnění zdanitelného plnění (tj. 14. 7. 1998 a 30. 9. 1998) M. H. pro stěžovatele neprovedl žádnou konkrétní zprostředkovatelskou službu, a tedy v tyto dny nemohlo dojít k uskutečnění zdanitelného plnění. Stěžovatel namítá, že takovýto výklad nedává smysl a svědčí o nepochopení problematiky městským soudem, který se dopouští stejného pochybení jako žalovaný, vyplývajícího z nesprávné aplikace zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „obchodní zákoník“), konkrétně ustanovení § 646 obchodního zákoníku. Stěžovatel uvádí, že podkladem pro fakturaci provize a uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) nebyla skutečnost, že dne 10. 12. 1997 došlo k uzavření smlouvy kupní a dne 12. 12. 1997 smlouvy komisionářské, jak o tom hovoří žalovaný. Podkladem pro fakturaci provize M. H. za zprostředkování uzavření těchto smluv s Košťanskými sklárnami a pávnárnami a.s. v likvidaci (dále jen „Košťanské sklárny“) byla smlouva zprostředkovatelská, uzavřená dne 15. 12. 1997, v níž bylo proplacení provize ve výši 12 % vázáno až na výnosy z prodeje. V prosinci roku 1997 tak k žádnému uskutečnění zdanitelného plnění nemohlo dojít, neboť prodeje nakoupených sklářských výrobků byly realizovány postupně až v průběhu roku 1998.

Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že ačkoli v daňovém řízení předložil správci daně řadu důkazních prostředků, podal různá vyjádření a návrhy na výpovědi svědků, které byly provedeny, finanční orgány obou stupňů uzavřely (a městský soud se s jejich názorem ztotožnil), že stěžovatel neprokázal přijetí předmětného zdanitelného plnění. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí, neboť se domnívá, že ve smyslu § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), unesl důkazní břemeno, které na něj klade citovaný zákon. V závěru kasační stížnosti stěžovatel poukazuje na skutečnost, že městský soud v odůvodnění rozhodnutí hovoří o tom, že stěžovatel podal ve věci vyjádření popisující jeho činnost nasměrovanou zejména na Balkán. Stěžovatel namítá, že žádné takové vyjádření ve věci nepodal, a pokud městský soud hodnotí jeho činnost jako činnost ve věci rozvoje silniční sítě a infrastruktury v Albánii, tak se mylí stejně jako ve výše vyjmenovaných případech. Stěžovatel uvádí, že s panem V., kterého žalovaný zmiňuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikdy nejednal, pan V. mu nikdy nic nezprostředkoval a stěžovatel tedy nemůže nést odpovědnost za činnost jiného subjektu, který ani nezná. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel

navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na zákonnou úpravu nesení důkazního břemene v daňovém řízení a vysvětluje hodnocení důkazů v dané věci. Uvádí, že důkazní povinnost měl v předmětném daňovém řízení stěžovatel, který předloženými důkazními prostředky přijetí zdanitelného plnění neprokázal, a neunesl tak své důkazní břemeno. Veškeré stěžovatelem předložené důkazní prostředky byly žalovaným podrobně vyhodnoceny a stejně tak ve věci postupoval i městský soud. Stěžovateli se nepodařilo prokázat, že skutečně přijal zdanitelná plnění tak, jak deklaroval na předmětných fakturách, a z tohoto důvodu žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného podáním ze dne 7. 2. 2008, v němž shrnuje dosavadní průběh řízení před finančními orgány i městským soudem. Úvodem upozorňuje na skutečnost, že mu nikdy nebylo ze strany finančních orgánů ani soudu sděleno, jaké konkrétní náležitosti postrádají faktury, na jejichž základě uplatnil odpočet DPH, a tedy z jakého důvodu nebyly tyto faktury finančními orgány hodnoceny jako doklady daňové. K závěrům finančních orgánů, že neprokázal faktické přijetí zdanitelného plnění, stěžovatel namítá, že správci daně v průběhu daňového řízení předložil veškeré smlouvy, účetní doklady, které byly vypracovány na základě zápisů z projednání plnění smlouvy o zprostředkování ze dne 15. 12. 1997 a rovněž byly provedeny výslechy svědků, z nichž zcela jednoznačně vyplynulo, že došlo k přijetí zdanitelného plnění. Stěžovatel uvádí, že později finanční orgány začaly tvrdit, že odpočet DPH měl být proveden již v roce 1997, tj. v době, kdy byly uzavřeny předmětné smlouvy. Přestože stěžovatel finanční orgány upozorňoval na skutečnost, že v situaci, kdy provize za zprostředkování uzavření smluv byla vázána až na realizaci prodejů a výnosů z nich dosažených, finanční orgány striktně setrvaly na svém stanovisku, že služba zprostředkování byla uskutečněna již uzavřením kupní a komisionářské smlouvy v prosinci roku 1997, a tedy v měsících červenci a září roku 1998 již k žádnému zprostředkování ze strany M. H. nemohlo dojít. Finanční orgány obou stupňů dle názoru stěžovatele zjevně nepochopily rozhodující zásluhu M. H. na realizaci celé obchodní transakce, která by se bez jeho kontaktů a zprostředkování nikdy neuskutečnila, neboť to byl on, kdo stěžovateli zprostředkoval nákup sklářských výrobků od Košťanských skláren, jehož prodej stěžovatel následně realizoval. Městský soud pak v odůvodnění rozhodnutí pouze stereotypně opakuje, že předložené důkazní prostředky neprokázaly faktické uskutečnění zdanitelného plnění, aniž blíže konkretizuje, z jakých úvah ve svém rozhodování vycházel a k jakým závěrům dospěl. Rozhodnutí žalovaného i městského soudu tak stěžovatel považuje za nesprávná, nespravedlivá, nepřesvědčivá a ve svých důsledcích nezákonná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Správce daně po provedení daňové kontroly na daň z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí 1998 dodatečným platebním výměrem vydaným dne 24. 11. 2003 pod č. j. 271473/03/006521/7187 stěžovateli vyměřil daňovou povinnost ve výši 200 007 Kč.

Stěžovatel s výše uvedeným platebním výměrem nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání, v němž dovozoval, že při uplatnění nároku na odpočet DPH plně vyhověl veškerým požadavkům stanoveným v § 19 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).

Žalovaný se s námitkami stěžovatele neztotožnil a rozhodnutím ze dne 1. 12. 2004, č. j. FŘ-5256/13/04, odvolání jako nedůvodné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že ačkoli v daňovém řízení bylo prvotní a základní povinností stěžovatele v souladu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků prokázat přijetí zdanitelných plnění uvedených na fakturách č. 04/98 a č. 012/98, a stěžovatel v této souvislosti předložil správci daně řadu důkazních prostředků, podal různá vyjádření včetně návrhů na výslechy svědků, které se uskutečnily, nepodařilo se mu přijetí zdanitelných plnění od M. H. prokázat. Žalovaný uvedl, že na obou uvedených fakturách byla jako předmět plnění uvedena fakturace za zprostředkovatelské služby dle smlouvy o zprostředkování ze dne 15. 12. 1997; na faktuře č. 04/98 bylo jako den uskutečnění zdanitelného plnění uvedeno datum 14. 7. 1998 a na faktuře č. 012/98 datum 30. 9. 1998. Dle názoru žalovaného tak nejdříve v tyto dny M. H. mohl a měl poskytnout stěžovateli konkrétní službu v souladu s uvedenou smlouvou, avšak v tomto ohledu stěžovatel správci daně žádné důkazní prostředky nepředložil. Žalovaný proto uzavřel, že v tyto dny se v žádném případě nemohlo jednat o zprostředkování uzavření zmiňované kupní smlouvy ze dne 15. 12. 1997, neboť datum jejího uzavření nemělo žádnou souvislost s daty uskutečnění zdanitelného plnění uvedenými na předmětných fakturách. Ke shodným závěrům žalovaný dospěl také v případě komisionářské smlouvy, uzavřené s Košťanskými sklárny dne 12. 12. 1997, neboť ani ta nemohla být (vzhledem k datu jejího uzavření) předmětem zdanitelných plnění ve dnech uvedených na předmětných fakturách, ale nejpozději v měsíci prosinci roku 1997. Z tohoto důvodu se žalovaný v odvolacím řízení ani nezabýval tím, zda předložené důkazní prostředky dostatečným a věrohodným způsobem prokazují, že M. H. fakticky zprostředkoval pro stěžovatele uzavření předmětné kupní smlouvy a smlouvy komisionářské a že pro stěžovatele uskutečnil zdanitelná plnění. Důvodnou nebyla shledána ani námitka stěžovatele, že správce daně nehodnotil předložené faktury jako daňové doklady ve smyslu ustanovení § 12 zákona o DPH, aniž by uvedl, které ze zákonem požadovaných náležitostí na předložených dokladech postrádá. Žalovaný v této souvislosti poukázal na

skutečnost, že doklad, u něhož nebyla zjištěna a prokázána věcná opodstatněnost jeho vystavení (byť by jinak měl všechny zákonem předepsané náležitosti daňového dokladu), není možno za daňový doklad považovat, což se týkalo právě faktur č. 04/98 a č. 012/98. Žalovaný se sice částečně ztotožnil s námitkou stěžovatele, že správce daně měl ve zprávě o kontrole konkretizovat, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že zmíněné faktury nelze uznat za daňové doklady, avšak zároveň bylo chybou stěžovatele, že tuto námitku nevznnesl již při projednání této zprávy. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak žalovaný považoval dodatečné vyměření daňové povinnosti za opodstatněné a neshledal žádný důvod, který by jej vedl ke zrušení dodatečného platebního výměru.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u městského soudu, v níž shodně jako v podaném odvolání namítal nezákonnost postupu finančních orgánů obou stupňů spočívající v porušení ustanovení § 2 a § 31 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel byl přesvědčen, že na základě podaných vysvětlení a po provedených důkazech prokázal, že uzavření kupní smlouvy a komisionářské smlouvy s Košťanskými sklárnami bylo výsledkem zprostředkovatelské činnosti M. H. Konstatoval, že finanční orgány obou stupňů aplikovaly na uvedený případ nesprávná ustanovení obchodního zákoníku. Dle jeho názoru věc měla být správně posouzena podle ustanovení § 646 obchodního zákoníku (a nikoli podle ustanovení § 647 obchodního zákoníku), neboť smlouva o zprostředkování, uzavřená s M. H. dne 15. 12. 1997, vázala nárok zprostředkovatele na provizi až na okamžik výnosu z prodeje. Ve smyslu tohoto smluvního ujednání tak logicky nemohlo dojít ke zdanitelnému plnění již v prosinci roku 1997, jak se mylně domnívá žalovaný, kdy vůbec nebylo známo, zda v budoucnu dojde k prodeji nakoupených sklářských výrobků, ale k plnění došlo až v průběhu roku 1998, kdy byla komisionářská smlouva realizována a kdy bylo dosaženo výnosů z prodeje. Stěžovatel uzavřel, že postup finančních orgánů obou stupňů evidentně svědčí o neporozumění zákonu a nesprávnosti aplikace ustanovení § 9 odst. 1 písm. e) zákona o DPH z důvodu provázanosti všech uzavřených smluv (smlouvy zprostředkovatelské, kupní a komisionářské).

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění rozhodnutí městský soud nejprve shrnul skutkový a právní základ souzené věci a poté přistoupil k posouzení jednotlivých žalobních bodů. Uvedl, že v dané věci byla stěžovatelem v daňovém přiznání za 3. čtvrtletí při místním šetření předložena též faktura č. 01/8/97. Stěžovatel byl správcem daně výzvou ze dne 21. 12. 2000, č. j. 240514/00/006931/106690, vyzván, aby prokázal uskutečnění zdanitelného plnění, na jehož základě bylo fakturováno. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval tak, že „*správci daně předložil písemné doklady, které sám zpracoval, jednak podal ve věci písemné vyjádření popisující jeho činnost nasměrovanou zejména na Balkán. Písemné podklady zhodnotil správce daně tak, že se jedná především o studie*

*týkající se rozvoje silniční sítě a další infrastruktury v Albánii, nelze z nich však dovodit, že by došlo k jakémukoliv zprostředkování kontaktu ze strany pana V. Ze sdělení dožádaného správce daně Finančního úřadu v Praze - Modřanech vyplynulo, že pan V. nedoložil účetnictví a neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění – zprostředkování a poradenskou činnost v oblasti podpory firem ve Francii, Španělsku a Albánii“. Za důkazní situace, jak byla popsána shora, se proto městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že důkazní prostředky předložené stěžovatelem jeho tvrzení o uskutečnění zdanitelného plnění neprokazují a v této souvislosti konstatoval: „Písemné materiály předložené žalobcem nevypovídají nic o tom, že byly vypracovány na základě informací poskytnutých v jakékoli podobě panem V. a z výpovědi pana V. jako svědka, nepodložené příslušnými doklady, nelze dovozovat, že zdanitelné plnění, které tvořilo podklad faktury č. 01/8/79, se fakticky uskutečnilo.“*

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí spočívající na nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; namítána je rovněž vada řízení před správním orgánem spočívající v porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé přezkumu. K případné nepřezkoumatelnosti je soud ve smyslu citovaného ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda uvedená námitka byla stěžovatelem v kasační stížnosti vznesena či nikoli. Pokud by Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelným, ať už pro nedostatek jeho odůvodnění či pro jeho nesrozumitelnost, již tato okolnost by nutně musela vést k jeho zrušení bez toho, aniž by se zdejší soud zabýval věcí samou. Při posuzování této otázky Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah.

Krajský (zde městský) soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, s. ř. s. povinen se vypořádat se všemi námitkami uplatněnými žalobcem v podané žalobě a je povinen své rozhodnutí řádně odůvodnit, tj. srozumitelným způsobem uvést, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková

zjištění, a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Tato povinnost soudu vyplývá z ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí žalovaného, a dále z ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je odůvodnění povinnou náležitostí soudního rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí není v soudním řádu správním blíže definována ani objasněna. Výklad tohoto pojmu je proto věcí právní nauky a judikatury příslušných soudů. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný či nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, případně rozhodnutí s tak nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že ve svém důsledku rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

Obdobný závěr Nejvyšší správní soud zaujal také ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb., dle kterého *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ... lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, ..., jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* V rozhodnutí ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72, publikovaném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), pak zdejší soud vyslovil, že *„rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu.“*

Vychází-li Nejvyšší správní soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí soudu, pak je zřejmé, že napadený rozsudek městského soudu tyto základní náležitosti soudního rozhodnutí postrádá, a to ve vztahu k výroku a jeho odůvodnění. V daném případě městský soud sice rozhodl ve věci jednoznačným a srozumitelným výrokiem, tento výrok však nemá oporu v navazujícím odůvodnění.

Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž nelze s jistotou určit, o jaké konkrétní věci bylo rozhodováno. Přestože předmětem sporu mezi účastníky řízení byla otázka prokázání uskutečnění zdanitelného plnění stěžovatelem ze smlouvy o zprostředkování, uzavřené dne 15. 12. 1997 s M. H., obsahuje odůvodnění

rozhodnutí právní závěry týkající se zcela jiného subjektu – P. V. - a jeho činnosti v oblasti rozvoje silniční sítě a infrastruktury v Albánii a na Balkáně a zprostředkovatelské a poradenské činnosti v oblasti podpory firem ve Francii, Španělsku a na Balkáně, které však s právě posuzovanou věcí nijak nesouvisí a do odůvodnění napadeného rozsudku se patrně dostaly nedopatřením.

Napadený rozsudek se tak v důsledku spojení výroku a odůvodnění stal matoucím a nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť obsahuje zcela nesouvisějící závěry, které nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné a které vedou k tomu, že nelze seznat, o jaké konkrétní věci vlastně bylo městským soudem rozhodováno.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na městském soudu tedy nyní bude, aby ve věci vydal srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí, v němž ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2008

Mgr. Daniela Zemanová  
předsedkyně senátu